

7 . Alba Iulia | Punct: str. Munteniei nr. 15-17, sediul guvernatorului consular al celor trei Dacii | Anul: 2014

Anul: 2014

Cod RAN: 1026.12

Perioade: Antichitate

Epoci: Epoca romană târzie

Tipuri sit: tip neprecizat

Categorii sit: Domestic, Civil

Autori: Inel Constantin, Matei Drîmbărean, Teodor Muntean, Viorica Rusu-Bolindeț, Florin-Ovidiu Botiș, Mihaela Bleoancă, Gabriela-Tatiana Loga, Andrei Buda, Daniel Udrea, Samuel Frățilă, Alexandru Ștefan Stanciu

Instituții: Muzeul Național al Unirii, Alba Iulia, Direcția Județeană pentru Cultură Alba, Universitatea "Alexandru Ioan Cuza" - CISA, Iași, Muzeul Național de Istorie a Transilvaniei, Cluj-Napoca, Universitatea "Babeș - Bolyai", Cluj-Napoca, Universitatea "1 Decembrie 1918", Alba Iulia, Universitatea "1 Decembrie 1918", Alba Iulia, Universitatea "1 Decembrie 1918", Alba Iulia, Universitatea "1 Decembrie 1918", Alba Iulia, Universitatea "Babeș - Bolyai", Cluj-Napoca, Universitatea "1 Decembrie 1918", Alba Iulia

Raport

Proiectul de cercetare arheologică ce vizează Palatul guvernatorului consular al celor trei Dacii are ca scop urmărirea evoluției acestui complex arheologic pe perioada stăpânirii romane în Dacia și felul în care acesta s-a încadrat în civilizația urbană a orașului antic Apulum. În acest sens, s-au făcut cercetări arheologice mai întâi pe o suprafață distrusă parțial prin excavare (vezi mai jos descrierea situației inițiale a sitului), apoi săpăturile arheologice s-au concentrat pe laturile de est, respectiv sud ale sitului în discuție: în anul 2001 a fost deschisă o secțiune pe latura de est a rezervației arheologice – SXVII/01, iar în anul 2007, o altă, în extremitatea sudică a acesteia – SXVIII/07. În campania acestui an a fost deschisă o nouă secțiune, SXIX/14, pe latura sudică a sitului, paralelă și situată la est de secțiunea SXVIII/07. Obiectivele urmărite prin deschiderea acestor secțiuni vizau dezvelirea exhaustivă a zonelor rămase necercetate pe laturile menționate, pentru completarea informațiilor referitoare la sediul guvernatorului consular al celor trei Dacii și pentru punerea în valoare istorico- arheologică a acestui important complex arheologic al Daciei romane.

Datorită fondurilor reduse alocate de Ministerul Culturii, cercetarea arheologică din acest an și-a propus ca obiectiv principal finalizarea dezvelirii vestigiilor din secțiunea deschisă în anul 2007 (SXVIII/07). Totodată, a fost deschisă o nouă secțiune, S XIX/14, de 12,80 x 3 m, amplasată la 3 m spre est și paralelă cu secțiunea S XVIII/07.

De asemenea, cu ajutorul Consiliului local al municipiului Alba Iulia și a Direcției Județene pentru Cultură și Patrimoniu Național Alba, s-a întreprins acțiunea de igienizare a sitului – cosirea ierbii crescute, tăierea copacilor care afectau ruinele, curățarea gunoalelor - care a permis astfel începerea săpăturilor arheologice în condiții optime.

Datele tehnice referitoare la cercetările întreprinse vor fi descrise mai jos:

Secțiunea SXVIII/07 (Pl. I-II, fig. 1a, 3-21)

Este situată în extremitatea sudică a rezervației arheologice, pe terenul care nu a fost distrus prin excavare. Inițial a avut laturile de 10 x 3 m. Datorită intemperiilor și a umpluturilor unor gropi moderne, profilele s-au prăbușit, fapt ce a necesitat extinderea ei, în anul 2008 având 10,80 x 3,80 m. În campaniile următoare, laturile secțiunii S XVIII/07 au fost din nou lărgite din aceleași motive, dimensiunile actuale ale secțiunii S XVIII/07 fiind de 12 x 4,90 m. Profilul vestic s-a păstrat pe o porțiune de 6,85 m, însă a fost casetat în anul 2009 pe o lungime de 4,70 m cu 0,45 m spre vest, ca urmare a prăbușirii lui în zona în care a existat o groapă contemporană. Profilul estic, care s-a prăbușit în colțul nord-estic, a fost casetat pe o

porțiune de 3,10 x 0,40 m începând de la colțul menționat spre sud. Secțiunea este orientată nord-sud și de la adâncimea de -2,95 m, pe care am rămas în anul 2010, s-a ajuns la -3,20 în campania anului 2012. În campania anului 2014, adâncirea în suprafață s-a produs în mod inegal, în funcțiile de situațiile arheologice întâlnite. Astfel, în extremitatea sudică a secțiunii, unde au fost constatate complexe aparținând unor faze de lemn, adâncirea s-a continuat până la -2,90 m, în timp ce în restul secțiunii, s-a ajuns la -3,30-3,40 m.

Principalele rezultate obținute în anul 2014 în această secțiune sunt legate de dezvelirea a două construcții aparținând ultimei faze de locuire romană a sediului guvernatorului consular al celor trei Dacii (secolul al III-lea p. Chr.), precum și descoperirea de elemente constructive care se încadrează în cele două faze anterioare ale complexului arheologic (mijlocul și a doua jumătate a secolului al II-lea p. Chr.) (Pl. I-II, fig. 3-6). Totodată, s-a descoperit pe toată suprafața secțiunii, cu concentrare în zona sudică, a unei faze de lemn anterioare construirii sediului guvernatorului consular al celor trei Dacii (Fig. 19-21).

Astfel, în jumătatea de sud a secțiunii a fost descoperită o clădire romană, ale cărei dimensiuni sunt de 6,10 x 3,40 m, restul ei continuând spre est, respectiv vest. Este compusă din două camere (denumite convențional camerele 4 și 5), ale căror ziduri, construite în tehnica opus mixtum (cu rânduri alternative de pietre și cărămizi prinse cu mortar) sunt foarte bine conservate (Pl. II, fig. 3-6, 9).

Prima dintre camerele acestei clădiri, cea situată pe latura sudică a clădirii menționate (denumită convențional camera 4) a acestei clădiri are dimensiunile de 3,10 x 3,50 m, din ea fiind surprins numai colțul nord-estic (Pl. II, fig. 3-5). În interiorul ei fost găsit nivelul de călcare la adâncimea de -2,70 m, reprezentat de un strat brun-gălbui, relativ compact, amestecat cu pigmenți de mortar și de arsură. În interiorul acestei încăperi a fost descoperit un praefurnium prin care se asigura încălzirea unei camere învecinate, situate spre est (vezi mai jos) (Pl. II, fig. 6a, 7-8). Praefurnium-ul a avut pereții din cărămizi și pietre prinse cu mortar, lățimea maximă a acestora fiind de 0,40 m. Nu s-a păstrat decât peretele nordic al canalului de alimentare al acestuia, celălalt perete fiind distrus de o groapă modernă (fig. 3, 6a, 7). Gura cuptorului avea lățimea interioară de 0,30 m, înălțimea pe care s-a păstrat fiind de 0,45 m. La bază avea un strat de mortar cu grosimea de 0,05 m (fig. 7a). În interiorul cuptorului, ca și printre pilae-le de hypocaust păstrate din instalația pe care o deservea, s-a păstrat un strat consistent de cenușă, dovadă a utilizării sale intense. La un moment dat, gura acestui praefurnium a fost obturată, la partea superioară fiind pusă o piatră de mari dimensiuni (0,40 x 0,40 x 0,35 m).

Praefurnium-ul deservea o încăpere dotată cu o instalație de hypocaust. Din aceasta din urmă a mai fost prinsă o porțiune de 2,20 m x 1,10 m lângă și de-a lungul profilului estic, fiind constituită deocamdată dintr-o podea de mortar și primele patru cărămizi ce constituiau baza stâlpilor ce o susțineau, restul ei continuând sub profilul estic al secțiunii (fig. 7b, 8).

Cea de-a doua încăpere a clădirii romane din jumătea sudică a secțiunii S XVIII/07 (denumită convențional camera 5), din care cunoaștem deocamdată colțul ei sud-estic, are dimensiunile de 2,50 x 4,00 m, ea continuând spre vest (Pl. II, fig. 6b, 9). Are păstrată și o parte a podelei, realizată din mortar

amestecat cu bucăți de cărămidă (opus signinum) (3,60 x 1,10 m x 0,15 m), precum și suspensura care stătea la baza ei. Cercetările arheologice efectuate în acest an au continuat sub nivelul de călcare al acesteia (reprezentat de podeaua din opus signinum menționată mai sus) și a fost observată în interior, de-a lungul zidului compartimental al camerei, o crepidă de 0,05-0,10 m grosime, sub care fundația zidului respectiv are o tehnică interesantă de construcție: au fost realizate două asize, constituite din materiale tegulare și chiar fragmente ceramice, toate așezate înclinat și prinse cu mortar, cu siguranță pentru a asigura o cât mai mare soliditate a acestuia (fig. 9b) (tehnica numită în formă de „schelet de pește” („Fischgrätmauerwerk”). Ca urmare a adâncirii în suprafață (până la maxim -3,05), s-au putut face și observații legate de modalitatea de construire a zidului perimetral al aceleiași clădiri. Astfel, acesta a fost realizat în tehnica opus mixtum, pe o înălțime de 0,85 m fiind constituit din rânduri alternative de piatră și cărămizi, țigle prinse cu mortar. Multe dintre materialele tegulare au fost refolosite, ele purtând ștampila legiunii a XIII-a Gemina cu sau fără antroponime. Mai jos, pe o înălțime de 0,45 m, temelia este compusă din multe fragmente de mortar, de opus signinum și din bucăți mici de cărămizi prinse cu mortar. Este o modalitate inedită de construcție, neconstată deocamdată pe situl în discuție. De asemenea, în campania acestui an a fost dezvelită parțial

și gura unui alt praefurnium, care se află în imediata vecinătate a profilului vestic (fig. 9a). Deocamdată a apărut un fragment din zidul care se afla la partea superioară a acestuia, pe $L = 0,30$ m (restul merge sub profilul vestic) și $h = 0,65$ m. Gura praefurnium-ului are $h = 0,60$ m, iar din umplutura sa, la golire, au apărut fragmente de materiale tegulare, bucăți de mortar, câteva fragmente ceramice și de sticlă de geam. Această instalație nu poate fi cercetată în totalitate pentru moment deoarece spre vest terenul aparține unor particulari.

Construcția romană din colțul nord-estic al secțiunii, denumită convențional camera 3 (Pl. II, fig. 9), are deocamdată dimensiunile de $5,30 \times 3,30$ m. Din ea a fost surprins numai zidul perimetral sudic (Z21), restul clădirii întinzându-se înspre nord și est. Zidul dezvelit, cu lungimea de $5,30$ m și lățimea $0,70$ m, este și el construit în aceeași tehnică opus mixtum ca și clădirea descrisă mai sus, însă la realizarea lui au fost refolosite foarte multe materiale tegulare fragmentare, unele dintre ele șampilate (fig. 9b). Elevația are înălțimea de $1,10$ m. Partea inferioară a temeliei lui este alcătuită numai din pietre de mari dimensiuni prinse cu mortar. Spre bază, până la adâncimea la care s-a ajuns în campania acestui an ($-3,30$ m), temelia se îngustează cu $0,10$ m. Pe latura internă, zidul are un aspect mai îngrijit, fiind realizat din pietre mari de calcar și gresie, prinse cu mortar. El a fost demantelat pe o lungime de $2,40$ m de la profilul nordic spre sud-est, aici având lățimea maximă de $0,50$ m.

Totodată, în campania acestui an s-a constatat existența, în extremitatea SE a zidului în discuție (Z21), în substrucția acestuia, lângă profilul estic, a unui praefurnium, care a fost obturat la un moment dat (fig. 11). Din el este vizibilă numai latura vestică, ce a fost constituită din patru cărămizi și din două pietre din calcar suprapuse, având înălțimea totală de $0,82$ m. În interiorul clădirii nu ne-am adâncit în această campanie (din motive de siguranță legate de conservarea zidului perimetral al clădirii) pentru a putea observa dacă s-au mai păstrat urmele instalației de încălzire pe care cuptorul respectiv îl deservea.

Din interiorul acestei camere au fost descoperite câteva fragmente de tencuială pictată policromă, fragmente ceramice și obiecte de sticlă fragmentare. Aparține de asemenea ultimului nivel de locuire romană cunoscut al sediului guvernatorului, respectiv secolului al III-lea p. Chr. Adâncimea la care s-a ajuns în interiorul camerei 3 este de $-2,75$ m, cercetarea ei urmând a fi încheiată în campaniile viitoare, pe măsură ce continuarea ei va apare și în secțiunea S XIX/14.

În afara clădirilor aparținând ultimei faze a complexului reprezentat de sediul guvernatorului consular al celor trei Dacii, în campania acestui an au fost descoperite elemente de construcție încadrabile primelor două faze de existență ale acestuia. Astfel, la $-2,94$ m adâncime, la $0,60$ m de fundația zidului perimetral al camerei 5 și având aceeași orientare cu acesta (nord-vest – sud-est), a fost dezvelită temelia unui zid aparținând primei faze romane a complexului (Pl. II, fig. 12b, 13-14). Fundația respectivă, dezvelită pe lungimea de $5,60$ m și având lățimea de $0,60$ m, era constituită din pietre de râu, prinse cu mortar și lut galben compact, din care au fost păstrate numai primele două asize. Ea reprezintă zidul perimetral al unei clădiri romane de mari dimensiuni, care a fost suprapusă de fundațiile clădirilor din fazele ulterioare de locuire ale sediului guvernatorului. De asemenea, în colțul sud-vestic al secțiunii, au fost descoperite fundațiile altor două ziduri aparținând aceleași construcții (Pl. II, fig. 14-16). Unul dintre ele, orientat NE-SV, are lungimea dezvelită de $4,10$ m și lățimea de $0,60$ m. El continuă spre S și N și era perpendicular pe zidul perimetral descris anterior, împreună constituind o clădire cu dimensiunile dezvelite de $5,50 \times 5,10$ m. Aceasta din urmă are și un zid compartimental de $1,20 \times 0,60$ m, perpendicular pe zidul orientat NV-SE, care la capătul opus este suprapus de fundațiile clădirii romane aparținând ultimei faze romane din jumătatea sudică a secțiunii. Structurile constructive menționate alcătuiesc împreună două încăperi ale acestei clădiri din prima fază de piatră a Palatului guvernatorului (fig. 14-16). O altă posibilă compartimentare a acestei construcții a fost surprinsă la $3,30$ m de profilul estic al secțiunii sub forma unei amprente de perete de lemn (?), perpendiculară pe temelia construită din pietre de râu (fig. 12b). Are dimensiunile dezvelite de $0,60 \times 0,75$ m (porțiunea cuprinsă între zidul cu temelia din pietre de râu și zidul perimetral al clădirii romane din jumătatea sudică a secțiunii S XVIII/07), restul ei fiind suprapus de substrucțiile camerei 5.

Construcția romană pe care zidul cu fundație din pietre de râu prinse cu lut și mortar o delimitează aparține primei faze de locuire a complexului arheologic reprezentat de Palatul guvernatorului consular al

celor trei Dacii, respectiv celei de-a doua jumătăți a secolului al II-lea p. Chr. Tehnica de construcție a temeliei zidului în discuție este identică cu cea a clădirilor din aceeași fază descoperite la baza gropii excavate.

Pentru faza a II-a de locuire a sitului, au fost descoperite două colțuri de clădiri (Pl. II), care au fost surprinse în apropierea profilelor de est (0,70 x 1,00 m, între -2,55 și -2,88 m) (fig. 12a) și vest ale secțiunii (0,30 x 0,25 m). Acestea sunt orientate nord-vest – sud-est, ca și clădirile aparținând ultimei faze romane și continuă spre est și vest. Dintre ele, numai cea din apropierea laturii estice a secțiunii este mai bine conturată, fiind constituită din asize succesive de piatră și cărămidă prinse cu mortar. Construcțiile respective suprapun temelia din pietre de râu a clădirii aparținând primei faze de locuire a complexului arheologic (pe latura vestică), respectiv sunt suprapuse de fundațiile edificiilor romane din ultima fază de locuire a complexului (pe latura estică, zidul perimetral al camerei 3 suprapune colțul de clădire din faza anterioară).

În afara elementelor constructive descrise mai sus, în campania acestui an am continuat golirea unei gropi de scoatere a unui zid sau a unor elemente constructive romane aflate în carourile 1-2 ale secțiunii (Pl. II, fig. 17-19). Ea are dimensiunile cunoscute de 4,90 x 1,50 m. Poziția stratigrafică a acesteia (a fost surprinsă atât în suprafață, aproape în diagonală pe lățimea secțiunii, cât și pe profilele de est și de vest) ne indică ultima faza de locuire romană ca fiind momentul în care ea a fost realizată. Ea a demantelat zidul orientat SE-NV al unei mari construcții care a funcționat în spațiul dintre clădirile romane din cele două extremități ale secțiunii. Nu cunoaștem, deocamdată, motivul acestei demolări a zidului perimetral al construcției romane menționate. După cantitatea foarte mare de material tegular scoasă până în acest moment din groapa de demantelare (vezi fig.17-18), constituită din cărămizi, țigle, olane, tegulae mammatae (foarte multe ștampilate cu sigla legiunii a XIII-a Gemina și/sau cu antroponime sau cu sigla trupelor însărcinate cu paza guvernatorului), este evident că avem de-a face cu o construcție impresionantă. Groapa a fost golită total în campania acestui an, singura porțiune unde prezența ei a fost la o adâncime mai mare este în extremitatea ei vestică, lângă profilul vestic, unde s-a ajuns la adâncimea de -3,30 m (fig. 19, 20a).

Cercetarea arheologică din campania anului 2014 a constatat și existența unei/unor faze de lemn, concentrate ca elemente constructive în extremitatea sudică a secțiunii (fig.21). Aici a fost descoperită amprenta unui perete de lemn și a urmelor de tencuială ale acestuia. El este orientat NE-SV, similar cu cea a fundației zidului perimetral al clădirii aparținând primei faze de piatră a complexului. Deocamdată nu avem indicii privind datarea acestei faze de locuire – cu siguranță anterioară însă construirii în piatră a Palatului guvernatorului – deci prima jumătate a secolului al II-lea p. Chr.

Secțiunea SXIX/14 (Pl. I, fig. 22-23)

În vederea continuării dezvelirii în suprafață a zonei aflate pe laturile de sud și est ale rezervației arheologice, a fost deschisă o nouă secțiune. Aceasta, denumită convențional S XIX/14, a fost amplasată la 3 m est de secțiunea S XVIII/07, are orientarea N-S și dimensiunile de 12,80 x 3 m. În campania acestui an au fost săpate straturile moderne și contemporane, reprezentate de dărâmătura și fundațiile a două construcții. Astfel, în carourile 1-3 ale secțiunii a fost surprinsă de-a lungul profilului estic, fundația unei construcții moderne, constituită din pietre de calcar de dimensiuni variabile și sporadic din cărămizi, inclusiv din materiale tegulare romane refolosite (fig. 23a). Acestei construcții i-a aparținut și o anexă din lemn, care a fost incendiată la un moment dat, urmele puternice de arsură fiind surprinse pe toată suprafața secțiunii (fig. 22-23). În extremitatea sudică a lui S XIX/14 au fost descoperite și substructurile constituite dintr-un singur rând din cărămidă ale unei anexe rectangulare, cu dimensiunile de 2,22 x

1,80 m (Pl. II, fig.22, 23b). Ea aparține unei alte clădiri moderne, a cărei pivniță a fost descoperită în extremitatea sud-estică a secțiunii S XVIII/07. Ca și aceasta din urmă, ea a fost umplută ulterior cu gunoarie menajere în perioada contemporană. Cercetarea arheologică a acestui an s-a oprit la adâncimea maximă de -0,92 m, urmând a fi continuată în campaniile viitoare.

Ambele secțiuni au fost excavate manual. Vestigiile descoperite au fost documentate științific, fiind folosite atât metode clasice (desene la scară pentru grunduri și profile, fotografie digitală), cât și moderne (înregistrări cu stație GIS, fotografiere cu dronă).

Ruinele dezvelite au fost protejate cu folie de protecție, peste care s-a pus un strat de 0,20 m de pământ.

Materialele arheologice

Materialele descoperite în această campanie sunt atât de epocă romană, cât și de epocă modernă sau contemporană.

Piese romane sunt preponderent constituite din material tegular ștampilat. Ștampilele poartă sigla legiunii a XIII-a Gemina (fig. 24), adesea însoțită de antroponime (nume de meșteri care activau în cadrul unității militare sau de centurioni): Annevis Saturninus, Aurelius Caius, Aurelius Godes, Aurelius Enthimus, Aurelius Mommo, Iulius Marcianus (fig. 25b), Caes(...) Pot(...) etc. O categorie aparte de ștampile, specifică sitului excavat, o reprezintă cea cu sigla *pedites singulares* (trupe pedestre speciale, însărcinate cu paza guvernatorului) sau *numerus singularium* (numele generic sub care erau desemnate aceleași trupe) (fig. 25 a). Acest gen de descoperiri confirmă caracterul oficial al acestui complex, astfel de materiale tegulare nefiind întâlnite în structura locuințelor private. În campania acestui an au fost descoperite 49 de cărămizi, țigle și olane întregi sau fragmentare, care au ștampilă sau semne particulare.

Dintre artefactele aparținând epocii romane, cea mai remarcabilă este o piesă sculpturală de mici dimensiuni (16,5 x 13 x 11,5 cm) din calcar, cu reprezentarea unui cap de taur încadrat de ghirade (fig. 26). Piesa, bine realizată din punct de vedere artistic, nu pare să fie ruptă dintr-un monument mai mare, ea fiind prelucrată pe toată laturile. Pare mai degrabă să aparțină unui element arhitectonic cu rol funerar (fig. 26b) sau unui monument votiv dedicat lui Men (fig. 26a). Ea a fost descoperită într-un context modern, fiind refolosită ca material de construcție.

Dintre artefactele romane descoperite amintim și trei fragmente de opaițe de tip *Firmlampen*, fără ștampilă de producător păstrată; un fragment de buză de farfurie cu două litere grafitate după ardere (fig. 28a), un fragment de mâner de patera. Se adaugă fragmente ceramice aparținând categoriilor fină (fig. 27, 28b) și de uz comun (fragmente de boluri, castroane, oale etc) și câteva fragmente de vase din sticlă.

Totodată, din noua secțiune dezvelită, S XIX/14, au fost descoperite câteva artefacte aparținând epocii moderne: trei monede de bronz (*kreutzeri*), dintre care a fost identificată una dintre ele, aflată într-o stare mai bună de conservare, bătută în anul 1807 în timpul împăratului Francisc I (fig. 29b), o monedă de bronz schifată bătută în timpul regelui Ungariei, Bela al III-lea (1172-1196) (fig. 29a), fragmente de pipe produse în centrul de la Schemnitz (Banská Štiavnica) în secolul al XIX-lea, materiale ceramice diverse (materiale de construcție, vase ceramice fragmentare), câteva recipiente de sticlă aparținând secolelor XIX și XX..

Datele oferite de stratigrafia secțiunilor SXVIII/07 și S XIX/14 vin să completeze informațiile referitoare la stratigrafia complexului arheologic reprezentat de Palatul guvernatorului consular al celor trei Dacii pe latura sudică a zonei supuse cercetării arheologice recente. Astfel, s-a constatat că pe această latură, nivelele de locuire modernă sunt foarte bine atestate, atât prin construcții (cel puțin două clădiri moderne au fost surprinse în extremitatea sudică a secțiunii a secțiunii S XVIII/07 și în secțiunea S XIX/14), cât și prin prezența a mai multor gropi menajere. Ultimul nivel de locuire romană este la o adâncime mai mare decât în cazul situațiilor stratigrafice constatate în săpăturile anterioare pe latura de nord și pe cea de est a rezervației arheologice. În zona cercetată în perioada 2007-2012, depunerile moderne ating 1,50–1,80 m, fapt ce îngreunează cercetarea vestigiilor romane. În

aceleși timp însă, clădirile de mari dimensiuni dezvelite aici sunt la fel de bine conservate ca și cele descoperite în groapa excavată.

Ele au aceeași orientare, aceeași tehnică de construcție, iar materialele arheologice descoperite sunt de același gen cu cele descoperite anterior pe același sit. Acest fapt confirmă continuarea

spre sud a complexului arheologic, în imediata sa apropiere (cca

150 m sud) fiind partea cea mai consistentă a Palatului guvernatorului, dezvelită de Adalbert Cserni între anii 1888-1908. Campaniile viitoare vor avea ca scop dezvelirea construcțiilor romane de pe laturile de sud și de est ale complexului arheologic, în vederea urgentei lor valorificări din punct de vedere istorico-turistic. Obiectivul major al eforturilor noastre îl reprezintă restaurarea Palatului guvernatorului consular al

celor trei Dacii și transformarea lui într-un parc arheologic, el fiind un sit unicat pe teritoriul României și unul dintre puținele cunoscute în Imperiul roman.

Informații suplimentare online

[Raportul 5393 din cronica.cimec.ro](#)

[Localizare pe hartă, folosind Mapserver Cimec.ro](#)
